(*Vervolg van pag. 4*).

had er al zóóveel voor verdragen. Ze werden hem bepaald dierbaar.

Toen kwam er een stout plan op in het brein van Van Diggelen. — „Als ik ze zelf eens bakte ?"

't Zou toch wel een verrassing zijn voor Mien, als ze terugkwam en hij kon de heerlijk bruingebakken bot toonen. Ze hield er zelf ook dolveel van.

„Ja, dàt doe ik. Elke stomme keukenmeid kan vischbakken. Dan zal ik het toch zeker wel kunnen," en een uitdrukking van zelfrespect verschijnt op het gelaat van mijnheer Van Diggelen. „Bakolie is er dus niet," redeneert hij door. „Dat zei Mien tenminste. Even kijken of ze 't niet uit woede gezegd heeft." Nee, de flesch was nagenoeg leeg.

Voorzichtig rolt hij ze in een stuk papier en haast zich naar den kruidenierswinkel.

„Juffrouw, hoeveel bakolie heb ik noodig voor vijf en twintig botjes ?" informeert hij.

„'k Weet het niet, mijnheer. Ik heb geen verstand van vischbakken."

„Nou, ik wel," zegt mijnheer Van Diggelen en met een air van meerderheid :

„'k Wou alleen maar eens zien of u op de hoogte was ! Doet u de flesch maar vol."

Gelaten vult de juffrouw de flesch en een oogenblik later staat Van Diggelen voor het gasfornuis, de mouwen van zijn overhemd opgestroopt, te denken waarmee hij beginnen zal.

„Laten we nu logisch denken," redeneert hij. Van Diggelen was een beslist voorstander van een logischen gedachtengang en dit bracht hem ook nu weer op het zeer juiste denkbeeld dat je, om visch te bakken, een soort braadpan ter beschikking moet hebben. Na eenig gescharrel in het gootsteenkastje mocht het hem gelukken op zulk een pan de hand te leggen. Hij plaatste ze met veel zorg op het gasfornuis en stak het gas aan. Zijn logisch denken bracht hem thans op het vernuftig idee een botje in de pan te leggen en af te wachten wat het resultaat van dit experiment zou zijn. Het botje begon vreeselijk aangebrand te rieken na een minuut of tien en dit was volgens Van Diggelen een onweerlegbaar bewijs dat het noodig was het vischje om te keeren. Een lichtblauw rookwolkje kronkelde zich in sierlijke spiralen vanaf het botje de schoone keuken in en toen Van Diggelen er in geslaagd was een vork te bemachtigen en daarmee de ijverigste pogingen in het werk stelde het botje om te keeren, bleek het hem dat visch en pan zich onverbrekelijk hadden saamgevoegd. Onmiddellijk draaide hij het gaskraantje uit, lichtte de pan van het fornuis en kwam tot de conclusie, dat één der vijf en twintig botjes voor het menschdom verloren was. Hij maakte dus met een harden borstel boven den vuilnisbak de pan schoon en zag met weemoed de zwartgekorste stukjes visch vallen.

Toen zette hij zich op den keukenstoel en dacht na. „Potverdikkie, wat een ezel !" schreeuwde hij na een oogenblik van diep gepeins. „Er had natuurlijk olie in de pan gemoeten anders bereik je nooit iets !"

Hij stak het gasfornuis weer aan en goot met een overwinningsglimlach een scheut bakolie in de pan. „Toch wel een beetje angstig gehoor," denkt Van Diggelen. Hij was nu echter begonnen en wilde beslist zijn werk voleindigen. Voorzichtig grijpt hij een tweede botje, met het plan dit zacht in de olie te laten glijden. Dit plan nu verliep in een algeheele mislukking omdat het gladde botje uit Van Diggelen's vette vingers gleed toen het zich nog ongeveer een halven meter boven de pan bevond. Het kwam met een doffen pats in de olie neer en Van Diggelen had op hetzelfde moment minstens voor een dubbeltje bakolie tegen zijn broek en vest, terwijl de resteerende olie uit de pan zich, elegante kronkelingen makend, op het schoone keukenzeiltje voortbewoog.

Van Diggelen vloekte niet spoedig, maar nu vloekte hij toch, omdat er ook gloeiende bakolie op zijn hand was gesprongen, en toen hij zijn hand aan den mond bracht, brandde hij zijn lippen ook nog. Toen werd hij onverschillig.

„'t Kan me niks schelen. Ik wil ze bakken en ik zal ze bakken," siste hij. „Ik la-me toch niet dwingen door vijf en twintig botjes." „Vier en twintig botjes," verbeterde hij zichzelf, denkend aan het eene botje in den vuilnisbak. „Drie en twintig botjes," verbeterde hij zich bijna huilend, toen hij zag, dat van het botje in de pan slechts een zwartachtig rookerig klompje was overgebleven. Ook dit verdween in den vuilnisbak bij het eerste botje en ironisch citeerde Van Diggelen hardop :

„Een alleen is zoo verdrietig."

Toen tartte hij het noodlot ten derden male en goot weer een scheutje bakolie in de pan. Dan vatte hij het derde botje en zette er voor alle zekerheid zijn tien nagels in. Het kwam werkelijk veilig in de olie te liggen.

„Het sist toch vreeselijk," dacht Van Diggelen. Hij deed twee passen terug want de olie spette met venijnige kleine korreltjes in het rond en Van Diggelen voelde ze op zijn gezicht als speldeprikjes. Fortuna scheen hem thans echter gunstiger gezind ; het vischje begon werkelijk aangenaam te rieken en de stoute gedachte aan een feestmaal en een verrassing voor Mien kwam weer op in zijn brein. „Nu zal het wel tijd zijn het om te keeren," oordeelde hij en werkelijk, het botje had de normale kleur van gebakken visch. Toen het denzelfden tijd ook op de andere zijde had gelegen en Van Diggelen het op een groote vischschaal had gedeponeerd kon hij niet nalaten een oogenblik bewonderend het product van zijn bakkunst gade te slaan. „Het is toch eigenlijk doodmakkelijk," redeneerde hij. „'k Heb nooit van m'n leven visch gebakken en het derde vischje dat ik bak is al charmant."

En het bleef hem meeloopen. Uitgezonderd een paar gebrande vingers en een eenigszins glibberige omgeving in de nabijheid van het fornuis vorderde hij bijzonder goed en hij was thans zóó verdiept in het bakken van het zeventiende botje, dat hij niet bemerkte, dat de keukendeur werd geopend en Mien spakeloos op den drempel stond.

Deze sprakeloosheid duurde echter niet langer dan enkele seconden.

„Een raam open," gilde ze 't eerst.

„Ja," dacht Van Diggelen, „dat had ik eigenlijk wel kunnen doen, maar dat is geen fout in 't bakken."

Hij zag Mien zich wazig door den blauwen rook voortbewegen en wijd het keukenraam opengooien. Toen keerde ze zich naar hem.

„Mensch, kom uit dat rookhol. O, o, kijk me die keuken d'er is uitzien. Kijk 'ns op die grond en tegen me schoone muur. Mensch," juffrouw Van Diggelen zei onveranderlijk „mensch" als de woede haar toppunt had bereikt, „mensch, je bent getroebeleerd. Je druipt van 't vet."

„Dat heeft allemaal niks met het bakken te maken," zei Van Diggelen trotsch. „Kijk nou eerst eris even naar die zeventien botjes die ik gebakken heb. Dien rommel hier zal ik wel opruimen. Met een beetje benzine haal je overal het vet uit."

„Benzine," huilde Mien.

„Ik zou je wel an wille vliegen."

„Dat za-je beslist doen als je dat zootje gebakken visch bekijkt, uit liefde," grappigde Van Diggelen.

Toen de rook een weinig was weggetrokken nam Mien haar rokken bij elkaar en stak de keuken over, naar de schaal gebakken visch. Van Diggelen volgde haar met een triomfantelijken glimlach. Die stapte maar midden in de vette olie op den vloer, dat kwam alles later wel weer in orde.

Mien boog haar hoofd diep over den schotel en toen zij Van Diggelen aanzag deed hij twee passen terug, ook weer in 't vet, doch nu was hij bijna uitgegleden. Er was, om zoo te zeggen een satanische trek op Miens gelaat en ze fluisterde :

„Knappe vischbakker."

„Nietwaar ?" hikte Van Diggelen, „ze zien er toch goed uit ?"

Ze gaf geen antwoord, doch bracht haar gelaat dicht bij dat van haar eega en siste :

„Heb-ie ze gezoute ?"

Van Diggelen schrok.

„Neen," zei hij, „dat heb ik vergeten, maar kun je dat nou niet meer doen ?"

„Zeker, mensch, zeker." Nu begon Mien van woede akelig te lachen, zoodat Van Diggelen zich behoedzaam naar de richting der keukendeur bewoog.

„Neen," schreeuwde zij toen, „nog even hier blijven, ik wou je nog wat vragen. Heb-ie de ingewanden d'eruit gehaald en de koppen en vinnen er afgesneden ?

Knappe vischbakker ?"

Van Diggelen zakte op den keukenstoel.

„Dat heeft toch zeker wel wat met het bakken te maken, niet ? Weet je waar jij goed voor ben ? Om iemand gek te maken, hoor je ? Stapel gek ! Daar gaan je vischies. Allemaal in den vuilnisbak."

Van Diggelen zag niets meer. Hij zat met zijn voeten in de bakolie en staarde wezenloos op het vette fornuis en tegen den vetten muur. Mien nam geen notitie van hem, doch eindelijk wendde ze zich met een nijdigen ruk om.

„Als ik nou in 't vervolg boodschappen ga doen, dan ga jij mee hoor ! In der eeuwigheid laat ik je niet meer alleen thuis. En, mensch," eindigde ze, „ga je nou direct verschoonen, want je ben van onder tot boven stijf van de bakolie . . . . ."

P Schr.

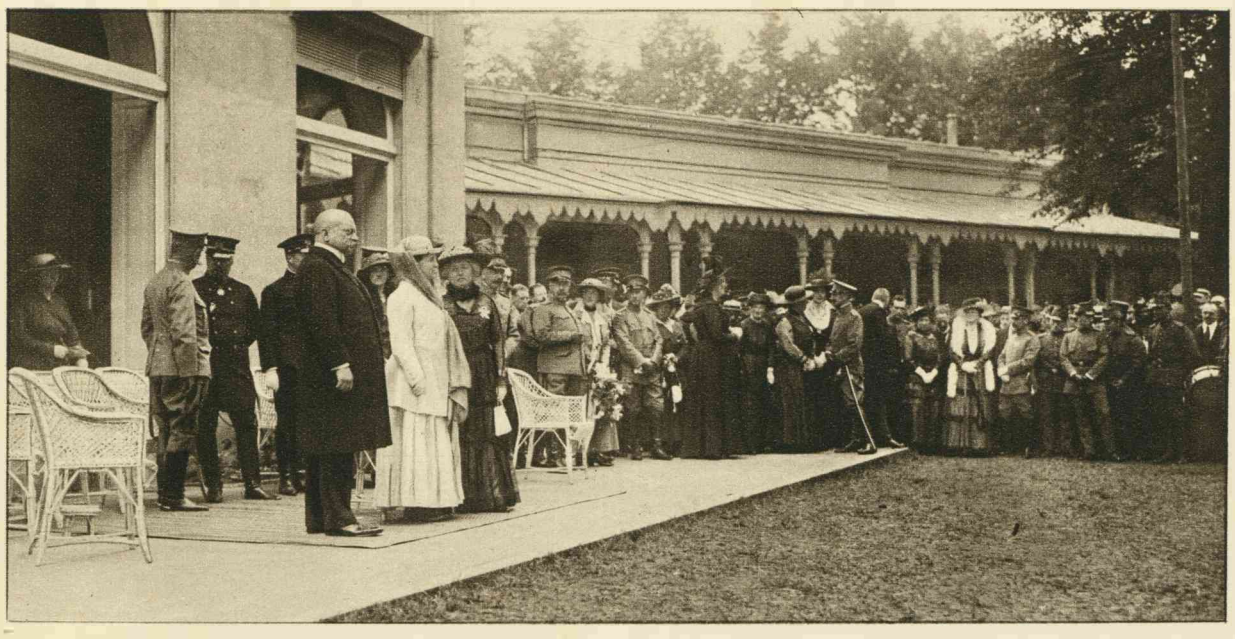
H.M. DE KONINGIN OP INSPECTIE.

Verleden week heeft H. M. de Koningin de militaire oefeningen bijgewoond in de omgeving van Gorssel. — Onze foto geeft H. M. met het gevolg gaande naar het exercitie-terrein. (*V.F.B.*)

EEN EIGENAARDIG JUBILEUM.

In het dorp Tegelen is in de afgeloopen week een eigenaardig jubileum gevierd. Het was n.l. honderd jaar geleden, dat het dorp bij het Tractaat van Aken, gesloten tusschen Duitschland en Nederland, aan Nederland toegevoegd werd. Er hadden eenige feestelijkheden plaats, terwijl tevens de eerste steen gelegd werd voor een school voor U.L.O., de „Julianaschool". (*V.F.B.*)

KONINKLIJK BEZOEK AAN DE TENTOONSTELLING VAN HUISVLIJT TE ARNHEM.

H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik hebben een bezoek gebracht aan de tentoonstelling van huisvlijt te Arnhem, waarvan wij, ter gelegenheid der opening, in ons vorig nummer reeds een afbeelding brachten. Op bovenstaande foto ziet men H.M. de Koningin tusschen Mevr. Storm van 's-Gravesande en Mr. Dr. J de Visser. (*V.F.B.*)